

AZ EGYHÁZI TÖRVÉNY MARGÓJÁRA...

„Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes istenfélelemben és tisztességben.” I. Timóteus 2.1-2.

A rendszerváltozás nagy vívmányainak egyike volt a szabad vallásgyakorlás lehetősége. Azt gondolhatta a keresztény ember, hogy eljött annak a lehetősége, – és ezt már nem veheti el tőlünk senki – hogy szabadon, mindenféle korlátozások nélkül gyakorolhassuk a keresztény életünket, eldönthessük, melyik felekezethez tartozunk, alapíthassunk gyülekezeteket...

De úgy tűnik, hogy ez a nagy szabadság, lehetőség, lassan korlátok, szabályozások közé szorul. Ennek okát, körülményeit, most nem vizsgálom. Ezért, azt gondolom, hogy mindazok a keresztények, akik elkötelezték a társadalom megjobbítása mellett, meg kell, hogy hallják Pál apostol szavainak időszerűségét. Talán, akik felületes szemlélői a politikának, azok nem gondolják, hogy bármi oka is lenne a keresztény embernek arra, hogy kérdések merüljenek fel benne az egyházügyi törvénnyel kapcsolatban – hiszen a biznisz egyházakat akarta kiszűrni a törvényalkotó. De erről más véleménye lehet sok kis gyülekezetnek, egyháznak, melyek hitéleti tevékenységet folytatnak, és állami támogatások közelébe még nem is kerültek, hiszen létük célja, hogy beteljesítsék Jézus misszióparancsát, és ezzel jobba tegyék a minket körül vevő világot.

Töltsük hát be keresztényi létünk egyik nagyon aktuális feladatát:

„Arra kérlek mindenekelőtt, hogy tartsatok könyörgéseket, imádságokat, esedezéseket és hálaadásokat minden emberért, a királyokért és minden feljebbvalóért, hogy nyugodt és csendes életet éljünk teljes istenfélelemben és tisztességben.”

Legyen Istentől áldott békés szolgálata mindannak a keresztény közösségnek, mely elkötelezte magát az evangélium hirdetése mellett, hogy környezetünk jobba legyen.